Ч. 133 (13.081). Львів, субота 18. червня 1932. Pocztowa opłata opłacono ryczałtem. Рік LIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло", Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 14·00 „
Піврічно 28·00 „
Річно 48·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

Нашим передплатникам на стрічу.

Знижка пренумерати на наш щоденник.

Львів, 17. червня 1932.

Недавно кинули ми були на цьомуж місці декілька думок на тему не тільки духових, але й чисто ділових, матеріяльних взаємин між українською пресою та її читачами. Зокрема підкреслили ми там вагу щоденної преси у нашому національному житті та звернули увагу на обовязок нашого громадянства супроти цієї преси. Стаття, яка містила ці наші думки мала напис: „Виконайте свій обовязок". (Гл. ч. 120. „Діла" з 2. червня 1932).

Ця стаття найшла відгук серед читачів і прихильників нашого органу. Деякі з них поставили справу зовсім просто та ясно. Вони написали: ми вповні розуміємо висловлені в статті думки і вповні з ними солідаризуємося. Признаємо, що громадянство мусить виконувати совісно свої матеріяльні обовязки супроти своєї преси, коли не хоче, щоби ця преса заломилась та перестала тим самим бути видимим знаком нашої національної живучости, культурности та зрілости. Одначе, не зважаючи на те, преса повинна теж рахуватися з матеріяльною спроможністю своїх прихильників. І саме з уваги на важкі економічні труднощі „Діло" повинноб знизити пренумерату, а тоді напевно всім сталоб лекше виконувати супроти нього і свої не тільки моральні, але й матеріяльні зобовязання.

Ці міркування деяких наших читачів і прихильників, хоч теоретично може й слушні, то всеж не такі то легкі до реалізації. Бо читачі не знають цього секрету наших пресових видавництв, який паралізує їхню добру волю йти саме під цим оглядом своїм читачам на стрічу. Чому українська преса дорога? — Відповідь на це коротка: бо бідна тиражем. Колиб, скажім, „Діло" мало 30 тисяч примірників тиражу, тоді кожне його число моглоб появлятися на 20 сторінках друку і моглоб коштувати тільки 15 сотиків. При теперішньому тиражі воно не може бути таким дешевим. Видавництво, хоч як бажало піти на стрічу своїм передплатникам у тому напрямі, то всеж не могло ніяк зважитись при теперішніх коштах друку на знижку пренумерати. Ждало відповідної нагоди на це. І вона вкінці прийшла.

Перед кількома днями заключили власники львівських т. зв. цінникових друкарень договір з організацією друкарських складачів, на основі якого кошти друку часописів дещо понизились наслідком обниження заробітної плати складачам. Це дало змогу і нашому видавництву (друкарня „Діла" цінникова) перевести нову калькуляцію коштів друку щоденника. Вже від першого липня цього року місячна передплата на наш щоденник буде виносити тільки **4** золоті, а поодиноке число „Діла" буде коштувати **20** сотиків. Таким чином у цей важкий час крізи наш орган пішов під матеріяльним оглядом на стрічу своїм читачам, передплатникам і прихильникам. Самозрозуміле, що само обниження заробітної плати друкарським складачам не моглоб покрити всіх тих матеріяльних страт, яких треба сподіватися у звязку зі знижкою ціни на наш щоденник. Тому то видавництво було примушене ввести ще деякі, навіть доволі болючі, ощадности й у видатках на саму організацію щоденника. Та ми віримо, що все те скоро вирівняється, бо знижка ціни на щоденник може спричинити і збільшення тиражу. На те ми головно і надіємося.

Подаючи до загального відома нашого громадянства таку подію з життя нашого щоденника, ми рівночасно апелюємо до всіх, щоби його підтримали, тобто, щоби точно вивязувалися зі своїх матеріяльних зобовязань і щоби приєднували для „Діла" нових пренумераторів. Не забувайте, що від 1. липня місячна пренумерата „Діла" виносить 4 золоті, а поодиноке число ґазети коштує 20 сотиків.

Чи манджурська держава є штучним твором?

Ліквідація гомінданців. — Кінець авантюри ґен. Ма. — Занепад радянських впливів.

(Власна кореспонденція „Діла").

Харбін, 4. червня 1932.

Читаєш ваші европейські часописи та їх замітки про Манджурію і дивуєшся, звідкіля беруться там ріжні відомости про надзвичайні успіхи китайських недобитків і якісь неймовірні вісти про розгром японських військ. Стає прикро не за японців, а за пресові агенції та ґазети, що вірять цим вісткам.

Вже нині фактично недобитки старої влади майже всюди ліквідовані і справді залишились тільки окремі відділи бандитів, які ведуть роботу старих хунхузів, котрих в минулі часи було тисячами та про котрих не вільно було писати в місцевих ґазетах. Населення краю і без ґазет добре знало та памятало всі їх подвиги, — наскоки, полон, викуп і т. п. А скільки було жертв серед місцевого манджурського населення, про це мало хто згадував. Тепер, коли край фактично консолідується, коли авторитет молодої влади росте, треба всім ясно здати собі справу, що в Манджурії було і є немало народу, який волів окремішню державність від спільної державности з Китаєм — спільного хаосу, злиднів та матеріяльної і духової руїни.

Правда, далеко в Европі вже забули, що окрема манджурська держава існувала сотки літ, що вона мала окрему від Китаю історію і що до 1927 року фактично мала свій окремий уряд, а до 1911 року навіть не рахувалась у складі китайської імперії. Тому в Европі легко прийнялась леґенда, що це є тільки маріонетка японської політики. Так казати — це значить не розуміти тутешнього життя, його обставин і вимог.

Правда, японські впливи кольосальні, правда, що без японської военної допомоги ніколи Манджурія не стала би вільною державою і правда, що японці приймають велику участь в будові цієї держави. Але правда і те, що досі величезні верховодницькі впливи мали тут ще гірші чужинці — бо москалі. Нині кінчається тут вплив бувшої російської імперії, продовжений СРСР, і ніхто інший, тільки москалі ведуть проти Японії найзавзятішу пресову пропаґанду по всьому світі та наскрізь фальшиво пояснюють тутешні події.

Один добрий патріот Манджурії, з яким мені приходилось говорити на ці теми вже давніше, ще в дні спільного нашого перебування на Зеленому Клині, казав, що цей край мав велику історію, але експансія китайців зупинила тутешню культуру; манджурці поширили вправді свої впливи на Китай, але самі розплились у китайському морю і раді би використати кожну нагоду для віднови своєї окремої державности.

І ось на тлі таких настроїв і умовин боротьби ведеться постійна акція в напрямку ліквідації ріжних „ґенералів", які фактично отримали свої ґенеральські ранґи і привілеї за гроші від тих, хто стояв на чолі краю, або мав звязки з Нанкіном і Гомінданом. Так було і з ґен. Ма, який спершу дав згоду підчинитися новій владі, але потім, отримавши гроші від Чан-Шуе-Ляна, та якісь обіцянки від Нанкіну, і знаючи, що старе крутійство вже вірвалося, він знову змінив фронт і почав збірати свої сили на хухайській залізниці, що іде від Харбіна на північ до Хуланя. Ці частини почали робити наскоки на околиці Харбіна і допомагати хунхузам, що мали свої відділи біля східнього відтинку східно-китайської залізниці.

Кілька разів японці пробували мирно ліквідувати цю історію, але ґен. Ма відкидав порозуміння. Тому японське командування забрало всі свої частини з району Сунпу, що лежить на 15 кільометрів від Харбіна, а також почало посувати всі інші свої військa з краю до Харбіна. Ґен. Ма зрозумів це як свою побіду, а тому посунув з військом на Харбін, його післанці продістались до міста і почали вести аґітацію, що мовляв через кілька днів місто буде вже в руках старої влади. Успіх тої аґітації справді був чималий і китайська дільниця Харбіна заворушилась і перелякалась нових погромів. Але... коли війська ґен. Ма почали наступ на Сунпу, їх стрінув невеликий відділ японців і почалась стрілянина, що тривала два дні; потім враз зі сходу і заходу появились великі частини японців, а в повітрі залітали аероплани і почався великий бій, що розгорнувся на берегах річки Хуханьхе. За три дні армія ґен. Ма, що нараховувала біля 15.000 вояків, перестала істнувати. Недобитки її розбіглись і тільки невеликі сили вспіли втекти. Кілька днів тому японці зайняли теж м. Хайлун, що є на кінці хухайської залізниці.

І ось в таких часах в Сіндзяні, новій столиці Манджурії, (стара назва міста Чаньчунь), ведеться щоденна робота над будовою нової держави. Видають нові закони, але всім відомо, що треба не так нових законів, як нової атмосфери, яку можна витворити тільки за довший час. На осінь буде вже скликаний парлямент. Переводиться реформа міської самоуправи. Реформи на залізницях, реформа фінансів і багато іншого, але все це йде дуже поволі, слабо, і нервує декого.

В той же час ідуть неабиякі заходи про ліквідацію радянських впливів, при чому спершу це виявилось у тому, що на східно-китайській залізниці в правлінню, де є радянці і манджурці на паритетних засадах, проведено назначення нових представників Манджурії, активних і непідкупних людей. В минулий вівторок затверджено призначення нового помічника начальника залізниці І-Лі-Чуна, з яким мені прийшлось познайомитися ще в 1919 році у Владивостоці: це сильна характером людина, вірна манджурським традиціям. І-Лі-Чун є одночасно головою Союзу манджурців та монголів, котрий посилав свою делеґацію до слідчої комісії Ліґи Народів, яка була тут у Харбіні в травні.

І ось тут біля сх.-к. залізниці фактично йде тепер боротьба за впливи. Радянські впливи щораз менші. Ось ново-призначений помічник комісаря для закордонних справ харбінської округи, бувший японський секретар консуляту, п. Суґіхара, заявив представникам ґазет таке:

— Нашим завданням між іншим буде піддати ревізії мукденський контракт, що був підписаний між СРСР та мукденським урядом Чжан-Тсо-Ліна в 1924 році. Тепер будуть встановлені нові паритетні норми (дотепер була половина службовців радянців і половина китайців), крім того буде змінена вся праця залізниці і господарська політика в краю. Треба направити все з погляду інтересів краю, а не інтересів посторонніх чинників. Ось такі пляни на майбутнє. Тому не диво, що радянці частинно відправляють свої родини додому, бо не знають, як відносини складуться вже в найближчому часі.

Микола В. Самійлович.

—o—

Німеччина не буде платити.

ЛЬОЗАННА, 16. VI. ПАТ. Німецькі делеґати під проводом канцлера ф. Папена приняли вчора представників німецької преси, щоби зясувати їм німецьке становище на конференції. З їхньої декларації виходить, що ф. Папен заступає ті самі погляди, які підтримував Брінінґ: Німеччина не може платити, наслідком чого домагається дефінітивного полагоджения справ відшкодувань.

—o—

✝ Модест Левицький.

(Посмертна згадка.)

Саме дістали ми звістку про смерть нашого відомого письменника Модеста Левицького, що помер у Луцьку 16. червня ц. р. у 66-ім р. життя. (Похорони в пятницю 17. ц. м.). Саме цього року минає 35 літ від його першого літературного дебюту.

Походив він зі старої української шляхти Левицьких; був сином мирового посередника, переконаного „народника“ й оборонця інтересів селянської людности, внуком священика с. Олешна на Поділлі, де виконував обовязки духовників рід Левицьких. Народився 25. липня 1866 р. в с. Вихилівці, проскурівського повіту, скінчив камянецьку гімназію у 1884 р. й два факультети Київського Університету: істор.-фільольог. у 1888 році й медичний у 1893 р.

Брав він близьку участь у боротьбі з великою холерною пошестю в 1892 році, працюючи на оренбурзькій залізниці. Пізніше при кінці 1892 р. вів боротьбу з тою-же пошестю на рідній землі в гайсинському повіті на Поділлі.

Від 1893 до 1912 р. працював у ріжних місцевостях як земський, повітовий і залізничний лікар, але перебування у Ковлі в 1894—1898 рр. мало вплив на нього через близьке знайомство з Оленою Пчілкою й Лесею Українкою.

Варт згадати, що за участь у виборах у 1906 р. до першої Державної Думи на боці поступового бльоку, його усунули з посади директора Земської Фершальської Школи в Київі, як „неблагонадежнаго“. У 1917 р. став він організатором й директором новозаснованої української гімназії.

З утворенням Української Держави при кінці 1917 р. дістав він посаду головного санітарного лікаря шляхів, у 1917 р. — на радника дипльоматичної місії у Греції і в 1921 р. — голови „Українського Червоного Хреста“. У 1922 р. запросили д-ра М. Левицького на лектора української мови і одночасно як лікаря Української Господарської Академії в Подебрадах. У 1927 р. переїхав він на Волинь як учитель і лікар української гімназії в Луцьку.

Свої оповідання й історичні розвідки містив М. Левицький у Наук. Вістнику й „Київській Старині“, а від 1905 р. був постійним співробітником часописів „Ради“, „Світла“ і „Трибуни“. Вийшли окремо такі його твори: 1. Оповідання (1907); 2. Граматика української мови, Київ, 1918 р.; 3. Теорія письменства, Подебради, 1923 р., Луцьк 1928 р.; 4. Читанка для позашкільної освіти, Луцьк, 1930 р.; Лишились у рукописі як нам відомо: „Спогади лікаря“, „Перша руїна“, історична повість з часів Андрія Боголюбського. Крім того переклав він: 1. Е. Шатріан: „Історію одного селянина“; 2. Єжа: „В досвіта“ і „Дагійщина“; Сінклера „Нетри“ та приготовив до друку переклади Сєнкевича „Quo vadis“, Пруса „Фараона“ і Леметра „Царів“.

Його праця не кінчиться списком його творів ані його адміністраційною службою. Він мав нерв громадянина, що цікавився живо всіма суспільними справами, і як людина освічена та ідейна мав чималий вплив на своє середовище. Справа національної свідомости та чистоти рідної мови лежала йому близько серця. У громадянській праці зазнав він чимало прикрощів і злиднів. Уже під кінець життя, втратив він посаду вчителя української ґімназії в Луцьку за якісь наклепи перед владою.

Посол Загайкевич засуджений.

В городському суді в Перемишлі відбулася 16 ц. м. розправа проти посла д-ра Володимира Загайкевича, обвинуваченого за провини з §§ 305 і 312 к. з., яких мав допуститися виголошенням промов на горі Маківці 10. серпня 1930 р. і на вічу в Перемишлі 27 березня 1931 р. Посла Загайкевича засудили на 2 місяці арешту без припинення кари.

—o—

По широкому світі.

Із Бомбаю повідомляють, що минулої суботи і неділі прийшло до нових крівавих заворушень на релігійному підкладі між гіндусами і магометанами. 5 осіб було убитих, 19 ранених.

Французький Банк стягнув з Америки 35 міліонів долярів золотом.

Біля Кіявчаву китайські повстанці-комуністи окружили відділ американських місіонарок. На рятунок місіонарок вислали урядове військо.

Вальдемарас дістав 150.000 фр. за книжку про виленську справу у французькій мові і 25.000 марок за німецький переклад. Тепер переговорює ще з більшовицькою накладнею.

—o—

Румунські вибори й українці.

ЧЕРНІВЦІ, 16. VI. Дня 13. ц. м. появився королівський декрет про розвязання румунських законод. установ і про розписання нових виборів. Вибори до камери відбудуться 17. липня, до сенату 20. липня. Дня 24. липня будуть вибори до міських, громадських і повітових рад. Вибори до торговельних і рільничих камер визначені на 26. липня. Новий парлямент зійдеться 30. липня.

У звязку з парляментарними виборами Українська Національна Партія в Румунії найшлася в трудному положенні. Щоб осягнути посольський мандат, треба мати 2 прц. усіх відданих у Румунії голосів. З огляду на те, що українцям самостійно не можливо осягнути такого числа голосів, остається одинокий спосіб добути посольські мандати тільки шляхом виборчого пакту з якоюсь із інших партій. Екзекутива Української Національної Партії уповажнила б. сенатора Маєра-Михальського переговорювати з поодинокими політичними партіями.

На день 20 ц. м. управа Укр. Нац. Партії скликує до Черновець конгрес. На дневному порядку находяться м. і. справа одобрення виборчої злуки та встановлення кандидатур до законодатних установ, державних і повітових.

Чи на поліції бють?!

Розправа проти двох функціонарів державної поліції у Львові.

В четвер, 16. червня ц. р., перед трибуналом у складі предс. *Галіковського* і суддів *Личковського* та *Шуліславського*, відбулася розправа проти *Едмунда Васяка*, літ 38, „пшодовніка“ поліції тепер у Лодзі та *Яна Вішневського*, літ 40, поліц. агента, за побиття політичного вязня, українця, підчас його перебування у поліц. арештах у Львові. З обвинуваченням виступила сама прокуратура. Обвинувачував віцепрок. *Кун*, пошкодованого Качмарського, який прилучився до обвинувачення, заступав адв. д-р *О. Марітчак*, боронив адв. д-р *Біллет*.

АКТ ОБВИНУВАЧЕННЯ.

Акт обвинувачення закидає обом названим, що вони „в ніч з 14. на 15. листопада 1930 р. у Львові, ділаючи у взаємному порозумінні, допустились на *Володимирі Качмарськім*, як однім із арештованих у справі грабіжницького нападу під Бібркою — справжнього насильства, щоби примусити його до зізнань, а саме до признання, що арештованому у цій самій справі Дацишинові допоміг через вишукання йому помешкання“. Цей вчинок прокуратура заквалифікувала як злочин з § 98 а.

Переведене слідство устійнило слідуючий фактичний стан. Підчас слідства у справі нападу на почтовий амбулянс під Бібркою арештовано м. ін. Володимира Качмарського і Юрія Дацишина. Перший із них зізнав підчас слідства, що найважніші його зізнання були вимушені побоями. Слідство у цій справі ствердило, що твердження Качмарського полягає на повній правді.

Передовсім піддали його судово-лікарським оглядинам, які ствердили легке ушкодження тіла з нездібністю до праці від 6—16 днів.

Переслуханий під присягою у характері свідка Качмарський зізнав рішуче, що показалось правдою, — що пізної ночі з 14. на 15. XI. 1930 року збудив його в тут. поліційних арештах ключник і віддав його мундурованому функціонареві П. П. ч. 2796, який завів його до будинку тутешнього слідчого виділу до тої канцелярії, в якій передтим переслухував його підкомісар П. П. Чеховський. Там звязав йому руки мокрою шматою впереді перед колінами, поміж звязані руки та коліна перевів палицю, після чого поклав на землю у скорченій позиції, зняв з ніг черевики і шкарпитки, поклав на підошвах мокру шмату і бив по пятах та горішніх частинах тіла ґумовою палкою, оправленою в шкіру. За якийсь час війшов до канцелярії немундурований функціонар П. П., з яким функціонар П. П. ч. 2796 настільки замінив ролю, що той останній заткав покривдженому мокрою шматою уста і ніс та пястуком бив по голові, а ґум. палкою по пятах, при чому той з ч. 2796 ловив його часами одною рукою і товк головою об підлогу, кажучи „дістанеш потрясення мозку“. Побитий пізнав потім обох тих людців, що його били, і вказав на них м. ін. на судовій салі підчас бобрецького процесу.

НЕ БУЛИ, НЕ БИЛИ І НІЧОГО НЕ ЗНАЮТЬ...

Обв. Васяк, кремезний парень, червоний на лиці, жестикулює та хвилюється. Рішуче перечить, наче він бив Качмарського. Твердить, що це хтось із комуністів, які сиділи разом у келії з Качмарським, підмовив Качмарського внести скаргу на нього: комуністи, мовляв, хотіли на нім пімститися. Переслухано обвинуваченого в рік після інкримінованої провини і тому він не міг виказати свого алібі. Коли *предсідник* хоче таки довідатися, чому це саме його, Васяка, Качмарський обвинувачує, — обв. пояснює це бажанням Качмарського ослабити своє признання до вини і „засипання“ Дацишина, тому, що це саме він, Качмарський, своїми зізнаннями найбільше Дацишина обтяжив. Не перечить, що провадив Качмарського до переслухання, протоколував його зізнання і відводив до келії. Рани на тілі Качмарського вважає „симуляцією“: сам, мовляв, „подряпав“ себе. Хоча побиття Качмарського — як каже заступник Качмарського, д-р Марітчак — стало відразу широко відоме, обв. нічого про це не чув і впевняє, що на поліції нічого про це не згадували. В ночі в присутності обвинуваченого Качмарського взагалі не переслухували.

Обв. *Ян Вішневський*, „вивядовца“ слідчої поліції у Львові не признається до вини. Качмарського не бачив і не знає. В ночі арештованих взагалі не переслухують. „Дивується“, чому Качмарський заявив про побої аж в кільканацять днів потім, не у слідчих арештах на поліції, лише в суді. (*Предс.*: „Міг боятися“.) Звідки взялися знаки на тілі Качмарського і чому Качмарський вказав на обвинуваченого, як на справника побоїв, — цього він не вміє пояснити собі. Обв. Васяка знав вже передтим. Разом вони належали до слідчого відділу, але критичної ночі разом не мали служби. Зрештою взагалі критичної ночі обв. не мав служби і не находився на терені слідчого уряду.

ЯК ЦЕ БУЛО?

Свідок Вол. Качмарський, студент Вищої Торг. Школи, 29 літ, зізнає під тою присягою, яку склав перед слідчим суддею. Був арештований 11. XI. 1930 і сидів до розправи у листопаді 1931 року (отже сидів цілий рік). На поліції сидів до 1. грудня. В ніч з 14. на 15. XI. прийшов до його келії ок. півночі Васяк і викликав його, кажучи, що хтось на нього чекає. Впровадив його до канцелярії Чеховського і зачинив двері та ще й підпер кріслом. Спитав, чи признається. Свідок заперечив. Тому обв. спитав його, чи має здорові легені і серце. Свідок потвердив. Тоді Васяк закликав Вішневського, кинулися на свідка, оба повалили його на землю, звязали йому руки і ноги мокрою шматою і почали бити. Палицю перетягнули попід коліна і звязані руки та товкли цілим тілом об землю. Зокрема били тростиною і товкли головою об землю. Били теж по плечах. Стягнули з нього лише черевики і шкарпитки, зрештою був одягнений. Били і знущалися цілу ніч. До келії майже його внесли. На другий день перевели до поліц. келій при вул. Баторого. При найближчому переслуханні перед ком. Чеховським зізнав усе те, що йому підчас побоїв казав Васяк, тому, що Васяк був присутній при тому переслуханні і свідок боявся нових побоїв. Про свої побої сказав лише сестрі, бо боявся казати комунебудь із поліції чи суду. Але сестра свідка сказала *прокураторові Ліпшові* і цей наказав перевести слідство та лікарські оглядини. Чи сло на шапці Васяка побачив підчас того, як Васяк перевозив його з поліц. арештів на вул. Баторого. Перед суддею слідчим, коли переслухували його перший раз у справі побоїв, теж бо-

явся бути щирим, бо судля заповів йому, що везуть його назад до поліц. арештів. В поліц. арештах цілий час сидів сам. Комісареві Чеховському не казав про побої, але ком. Чеховський сам мусів бачити, що він не може ходити. Казав Чеховському лише, що нічні переслухання є страшні.

Відповідаючи на запити адв. *д-ра Марітчака* подає ще дальші подробиці побоїв: рот заткали йому знятими з ніг шкарпитками, били по пятах і полових частинах. Це був такий страшний біль, що волів наразитися на кожну іншу кару, ніж дальші такі побої. На тих самих Васяка і Віштевського вказували також Дацишин і Андрущак, як на спричинників страшних побоїв. Наслідки побиття відчуває по нинішній день: часті болі голови, нарушення легенів. Били його взагалі від 12 ночі до 5 рано з перервами.

На запит *обв. Васяка* заявляє, що перед слідчим судею не признався, — аж після побоїв. — Васяк немило здивований, коли довідується, що Качмарський бачився зі своєю сестрою в канцелярії прок. Ліпша та в присутності цього останнього.

ДАЛЬШІ ДОКАЗИ.

Ком. Чеховський мав бути теж переслуханий, але в міжчасі згинув. Відчитано його зізнання. Не знає, чи хтось переслухував Качм. в ночі, але сумнівається, бо „не було причини бити тому, що Качм. вже добровільно перед ним признався" (щодо переховування Дацишина).

Протокол оглядин стверджує на обох удах кріваві сліди. Інших слідів не стверджено. Оглядини відбулися в 16 днів після критичної ночі.

Д-р О. Марітчак вносить допустити дальші такі докази: 1) відчитати відповідні акти бобрецького процесу та переслухати свідків 2) Юрка Дацишина і 3) Андрущака. Колиб ці свідки зізнали, що обвинувачені їх також били, то це зізнання скріпить віродостойність зізнань Качмарського. *Прокуратор* підтримує перший внесок, зате резигнує з переслухання згаданих свідків.

Обор. згоджується на внесок прокуратора.

Трибунал рішає відчитати дотичні акти, зате відмовити переслуханню Дацишина й Андрущака, тому, що їх зізнання не можуть стояти у безпосереднім звязку зі справою.

БИТИ ВЯЗНІВ — ЦЕ ГАНЬБА ЦИВІЛІЗАЦІЇ!

Прокуратор в однім реченню підтримує обвинувачення на підставі переведеного на розправі доказу і жадає покарати обвинувачених. Заступник пошкодованого адв. д-р *О. Марітчак* пригадує, що биття вязня у модерному тюремництві і судівництві є абсолютно неможливе і цю засаду силкується перевести в життя цілий цивілізований світ, бо бити вязнів — це ганьба цивілізації. Якінебудь особисті мотиви не можуть входити в гру, бо річ іде лише про засаду. З випадками побоїв треба перевести безоглядну боротьбу.

В даному випадку страшні у свому змісті зізнання побитого заслугують на повну віру.. Який інтерес міг мати Качмарський виступати проти якогось Едмунда Васяка, який тимчасово приїхав з Лодзі на службу до Львова і з яким Качмарський врештою не стояв у ніякому звязку ані перед тим ані потім. Факт засудження Качмарського у бобрецькому процесі не ослаблює в нічому його віродостойности. Це був політичний процес і Качмарський поступав як політичний обвинувачений, а історія світа знає десятки і сотні назвищ осіб на найвищих становищах — колишніх політичних вязнів. В інтересі самої польської держави і польського судівництва є карати такі провини. Одночасно д-р Марітчак зрікається в імені пошкодованого матеріяльного відшкодування.

ВІРИТЬ В НЕВИННІСТЬ...

Оборонець *д-р Біллет* твердить, що це система всіх укр. політ. вязнів складати вину за свої признання і обтяжуючі зізнання на поліцію. Д-р Біллет уже 10-ий раз боронить ріжних функціонарів поліції у подібних справах і все їх суд звільнював. Тому він не вірить Качмарському а вірить у невинність обвинувачених. Качмарський — мовляв — не міг би був видержати таких страшних побоїв. Покликується на зізнання Чеховського, не знає, „хто завдав Качмарському легке ушкодження тіла" і просить звільнити обвинувачених від вини і кари.

РОЗПРАВУ ВІДЛОЖИЛИ.

Після довшої наради трибунал проголосив рішення, яке для усіх присутніх було великою несподіванкою:

перервати розправу і переслухати суд. лікаря д-ра Давидовича на обставину, від якого часу могли затриматися на тілі Качмарського сліди, про які каже протокол оглядин.

Термін слідуючої розправи не визначений.

—o—

Присилайте жертви на будову нагробника Іванові Франкові, який уже будується. - Гроші слати до „Центробанку" на конто ч. 9003.

Відкриття льозанської конференції.

ЛЬОЗАННА. 16. VI. ПАТ. Льозанська конференція розпочалася сьогодні рано у великій салі готелю Ріваж при участи представників 16 держав. Предсідником конференції вибрали Мекдональда. У вступній промові Мекдональд зясував ситуацію, в якій збирається конференція, вказуючи на упадок світової торговлі і зріст числа безробітних, що доходить до 25 міліонів. Находимося перед світовою катастрофою. Кріза не оминула вїодної держави, заломлюється ціла система, на якій опирається світ. Конференція має розглянути одну з причин крізи: фінансову спадщину великої війни. Поладнання цієї справи мусить бути вступом до дальшої праці над привернениям добробуту. Ділати треба швидко. Умови скорі, будуть успішніші, ніж зроблені з трудом, після довгих дискусій і торгів. Перша основа, яка накидується конференції, це та, що ніяких зобовязань не можна односторонно уневажнити. Але Европа не може сама ділати, тому промовець витає з вдоволенням обіцянку Злучених Держав, що після закінчення теперішньої фази праць конференції будуть співпрацювати в розглядданні господарських проблем. Дальше промовець підкреслює звязок між льозанською конференцією і женевською, бо завданням державних мужів не тільки побороти господарські труднощі, але й упорядкувати політичні відносини й зробити кінець безнастанним воєнним сголоскам. Вкінці Мекдональд закликає конференцію, щоби винесла сміші рішення, які принесли би полекшу всему світові.

Охорона меншин в палаті льордів.

ЛЬОНДОН. 16. VI. ПАТ. В палаті льордів розвинулася вчора дискусія в справі охорони меншин. Дискусію розпочав льорд Ноель Бекстон з Лейбур Парті, що порушив *меншинні відносини в Польщі*, Югославії і Чехословаччині, наводячи як примір небезпеки меншинної проблеми Данціг, який назвав порохівнею Европи. Промовець зажадав утворення постійної меншинної комісії Союзу Народів. Виводи Ноеля Бекстона піддержав ліберал льорд Дікінсон.

Обом промовцям протиставився льорд Сесіль, який підчеркнув, що обмірковувати ці питання треба дуже обережно, особливо коли зайшли випадки, які, колиб сталися у Вел. Британії, булиб напятновані як нарушення нельояльности або бунт. Льорд Сесіль заявився за створенням спеціяльного публичного права в справі положення меншин.

Від уряду відповідав інтерпелянтові міністр війни Гайльшам, який зазначив, що треба бути дуже осторожним і важити слова при обговорюванні тієї справи. Меншини не повинні надуживати своїх прав, пробуючи скинути зі себе панування більшости, зате уряди повинні робити все можливе, щоб у меншинах дістати льояльних співробітників і вдоволених громадян. Щодо порушеної справи *положення українців* льорд Гайльшам пригадав рапорт Сато в Раді Ліги в січні ц. р. Від того часу ніяких важніших польсько-українських інцидентів не було. Щодо ситуації німців у Познанщині і на Помор'ю, то як пояснюють поляки, польські зарядження зовсім не мають на меті расового упосліджения німців, але чисто практичні огляди. Щодо зміни меншинної процедури Союзу, то таке рішення вимагає однодушности, якої досі в тій справі не було.

—o—

Напад на японський клюб.

БЕРЛІН. 16. VI. ПАТ. Ґрупа комуністів, озброєних револьверами, впала до японського клюбу де дійшло до гострої сцесії причому комуністи дали кілька револьверових стрілів. Заки наспіла поліція, напасники втікли.

—o—

Один з каменярів.

Памяти о. Софрона Левицького.

Є в нас люди, яких імена не вибиваються понад гомін суспільного життя, але коли помруть, то в рядах пробоєвого куріня нашії остає порожне місце. І нераз довго світить пусткою, бо нешвидко можна їх заступити. Хто хотів би прослідити їхню працю, той мусів би їхати в якийсь кут нашої провінції, вступати до церков, читалень, кооператив, а навіть поодиноких сільських хат. Бо кожній день їхнього життя зазначувався новою цеголкою, виробленою з тяжким трудом, нераз серед дуже несприятливих обставин. З тих цеголок росла і росте будівля нашого життя, з тих цеголок почали ми в 1918 р. будувати власний державний дім. Без таких робітників не дійшлиб ми там, де дійшли, а на будуче не дійдемо там, де хочемо дійти. На підвалинах, покладених виїмковими одиницями, ті робітники клали і кладуть безупину цеголки своєї муравлиної праці.

Одного з таких робітників стратив наш край в особі о. Софрона Левицького, пароха в Стриганцях, товмацького повіту. Від ранньої молодости до пізньої старости працював щиро для добра рідного народу, не ждучи ні жадаючи похвали чи нагороди. Його цеголки це ті читальні, кооперативи, це ті непереспані ночі на розіздах по вічах, зіздах і сходинах, це ті незаписані промови на вічах, зборах і сходинах.

Ще за ґімназіяльних часів у Станиславові виявив покійник охоту до суспільної праці. Разом з товаришами д-ром К. Левицьким і Заклинським належав до Громади і був її активним членом. Більшу часть своїх молодечих літ перебув у свого діда по матері Барвінського, батька Володимира і Олександра. Перші народовці не могли не мати впливу на психіку молодого хлопця, який рвався до праці повний щирого ентузіязму і запалу.

Ставши священиком кинувся покійний Софрон Левицький у тяжку, буденну працю, на яку так дуже ждало запустіле галицьке село. В першу чергу взявся до роботи в рідних Стриганцях, які під його проводом стали одним з найсвідоміших сіл Станиславівщини. Заложив у своїм селі діточий хор, з яким обіздив Станиславівщину викликуючи всюди подив і захоплення. До останніх літ свого життя не покидав цього любого діла і вже як 70-літній старець їздив зі своїм хором на концерти. В молодих літах сам був дуже добрим співаком і вже як священик брав участь у більших концертах львівського „Бояна" та їздив з ним на виставу до Праги.

Хоч організаційна праця по селах забирала йому багато часу, всеж таки кожну вільну хвилину використовував на писання, щоби поділитися своїми думками та заввагами з цілим краєм. В малім стриганецькім приходстві до пізної ночі скрипіло перо. То о. Софрон писав дописи до українських часописів. Багато їх появилося в ріжних часах і в ріжних місцях, найбільше в „Буковині", за ред. О. Маковея. Бє з тих дописів віра в добру зорю народу і ентузіязм до всього, що рідне. Боліли його наші невдачі, наші помилки, але все те клав на карб не злої волі, тільки невироблення. І потішав себе і інших, що це тільки хвилеве, що воно напевно зміниться на ліпше.

Відробивши з наддатком пайку роботи, яку призначила йому доля, помер у львівськім шпиталі у 72 році життя. Тіло його перевезла родина до Стриганець на вічний спочинок серед тих, для яких стільки літ працював. Як зачуваю — не здають собі справи Стриганці, кого втратили. Може їм здається, що це не була добра воля, а обовязок!? Може думають, що такі робітники родяться щодня!?

Дай Боже, щоби від нині родилися!

Як священик і громадянин був о. Софрон Левицький зразком гідним наслідування і заслужив собі на добру память цілого народу.

Р. К.

Присуд смерти за атентат на Мусолінія.

У Римі закінчилася розправа проти Доменіка Бовоне й 8 його товаришів, обвинувачених у виконанні атентатів в Італії на приказ паризької протифашистівської централі. Бовоне обвинузачували і в намаганому атентаті на Мусолінія. Надзвичайний трибунал засудив Бовоне на кару смерти, інших обвинувачених засудили разом на 30 літ тюрми (м. и. є й суджена Бовоне, танцюристка Ґрета Бліґа родом із Відня), двох інших обвинувачених на кару 10 літ тюрми. Смертний присуд на Бовоне виконали 16. червня рано. Бовоне до останньої хвилини впевняв, що він невинний і вбивати Мусолінія навіть не думав.

—o—

Пресова конференція в „Центросоюзі“.

В середу вечором (15. ц. м.) відбулася в Центросоюзі конференція Управи Центросоюзу з представниками української національної преси. Голова Надзірної Ради „Центросоюзу“ пос. О. Луцький виголосив обемистий реферат про положення української кооперації, а зокрема „Центросоюзу“. З реферату вийшло, що „Центросоюз“ перебув минулий рік при теперішній кризі переможно. Зате повітові союзи кооператив не все давали собі раду з труднощами, які випливали з загальної господарської скрути. Доповнення до реферату посла Луцького давав дир. Ю. Шепарович. Ініціятори конференції бажали актуалізувати справи кооперації, зокрема „Центросоюзу“ в пресі. Одначе при кінці наради чомусь заявили, що про справи, порушені на конференції в пресі писати не можна. З того вийшло, що конференція була довірочною. Якже ж у такому випадку актуалізувати в українській пресі болі й радощі „Центросоюзу“ та кооперації? При цьому слід зазначити, що ця конференція відбулася перед Загальними Зборами „Центросоюзу“, що мають відбутися вже 28. червня ц. р. Отже вона була підготовчим засобом до Зборів.

——o——

Б. посол ред. Д. Паліїв обвинувачений у державній зраді.

ЧЕТВЕРТИЙ ДЕНЬ РОЗПРАВИ.

Останні свідки прокуратури.

Свідок д-р Бехметюк, референдар львівського городського староства, зізнає незаприсяжений про віче у Львові з 27 червня 1928 року. Точного ходу того віча вже не пригадує собі, памятає лише, що це було позольське віче, на якому промовляв також б. посол Целевич. Наприкінці промовляв б. пос. Паліїв, який заявив м. і. „що Українська Парляментарна Репрезентація змагає до здобуття самостійної української держави“. В тому місці свідок розвязав віче. На вічу і після нього присутні поводились спокійно, тим більше, що й голова віча, Паліїв, завізвав присутніх розійтися. На запит **обор. д-ра Старосольського,** чому свідок віче розвязав, свідок заявляє, що у згаданій заяві Паліїва добачив провину з § 58 ц.

Свідок Грегоращук, римо-кат., кушнір із Годів, коло Косова, зізнає про віче в Годах. Промова Паліїва свідкові не подобалася, бо бачив, що це підбурювання проти поляків. Зате „русінам“ дуже подобалася.

Свідок Зигмунт Бефінґер, рільник із Годів, зізнає на ту саму обставину. Пригадує собі мало, але памятає, що обвинувачений говорив про українців, що вони сидять у Польщі як у мішку і що той мішок треба розірвати. Нарікав сильно на поліціянтів, що вони гноблять селян карними мандатами. Люди не повинні кланятися поліціянтам, лише поліціянти людям. Предсідник з трудом добуває зі свідка, що йому та вічева промова „не подобалася“, бо „сіяла ненависть між народами“.

Свідок Міколай Лазановський, ст. постер. в Годах. Говорить те саме про „мішок“, що попередній свідок. Вічевики співали „Ми гайдамаки“, „Ще не вмерла“ і „Не пора“.

Свідок Лукаш Валляс, постер. слідчої поліції, родом з Кракова, від 15 літ у Сх. Галичині. Був службово на вічу в Годах. На українській землі — казав обвинувачений на вічу (так впевняє свідок) сидить ворог-поляк і ту землю треба йому відібрати. Полякам, що були присутні на тому вічу, було дуже прикро слухати те, але „русіні“ були дуже задоволені. Особливо не подобались свідкові слова про поліцію. Свідок хвилюється і не хоче відповідати на запити **обор. д-ра Старосольського,** як виглядали польські опозиційні віча на Покуттю і як там говорять про вибори.

Свідок Ян Волощук, постерунковий ПП., зізнає про віче в Жабю. Не бентежиться судовою обстановою і говорить такі дразливі слова, які буцім то вживав на вічу обвинувачений, які — як каже предсідник трибуналу — „пан слідчий суддя видно з делікатности до протоколу не вписав“ (обв. переповідав тоді на вічу поведінку одного постерункового). Обвинувачений дав вічевикам приклад з одного цілком сліпого села, до якого прийшов один видючий і розказував мешканцям про те, що діється у світі.

Свідок Юзеф Ґрісгауер, командант постерунку в Рожневі пов. Косів, — теж на обставину віча в Жабю. Пригадує собі, що коли Паліїв оповідав вічевикам про те, як якийсь поліціянт копнув кости, добуті з розритої могили на Лисоні, вічевики кричали „ганьба“. Обв. пригадував панщизняні часи й скасування панщини в останній хвилині, поки ще можна було знести панщину без того, щоби хлопи „знесли голови панів“. На вічу було яких 3000 осіб. Щодо „відірвання“, то свідок відніс враження, що це була мова і про Польщу і про Росію.

Обв. Паліїв признає, що він справді оповідав на тому вічу драстичну сцену з розкопання могили на Лисоні, а весь той опис відповідає правді.

Свідок Щербатовський, б. постер. ПП., — теж про віче у Жабю. Пригадує собі лише оповідання Паліїва про зневаження костей з могили на Лисоні: гуцули були страшенне обурені цим фактом і трикратно кричали „ганьба“. Впрост про „відірвання“ не було мови, лише „загально“, „щоби люди зрозуміли, в чім річ“.

Свідок Кароль Рувінський, секретар староства у Надвірній, зізнає про віче у Надвірній, на якому він був присутній як делеґат староства. Розвязав те віче тому, що промовець висловлювався про польські власти „не дуже підхлібно“. З відчитаних зізнань свідка при слідчому судді виходить, що свідок дещо поправив був тоді донесення поліції.

Прок. питає обвинуваченого, як то було з його заявою, що за австрійських часів булиб його справді арештували за таку промову під закидом державної зради, але „сьогодні часи змінилися“.

Обв. вияснює, що казав це у звязку з обговорюванням загальної проблеми самовизначення народів. Дальше обв. стверджує, що свідок розвязав тодішне віче при обговорюванні справи шкільництва.

Свідок Ян Врубель, „пшодовнік“ ПП., з Надвірни, заст. повіт. команданта, був на вічу в Надвірній. „Огульни характер“ промови був „вогуле подбужайонци“, але подробиць собі не пригадує. Згаданих вище поправок св. Рувінського на користь обвинуваченого свідок не апробує.

Обор. д-р Старосольський хоче почути зід свідка дефініцію слова „хрунь“, але це йому не вдається, хоча це слово знає.

Це був останній свідок прокуратури.

Свідки оборони.

Св. Федір Олексюк, гр.-кат., господар з Шешор, заприсяжений, зізнає, що був на вічу пос. Паліїва в Шешорах. Обвин. здавав тоді звідомлення з праці укр. послів у польському соймі та взивав вічевиків, щоби вони орґанізувалися та посилали своїх дітей до рідної школи, бо в державних школах більше вчать по польськи ніж по українськи.

Св. Іван Михайлюк, греко-кат., господар з Шешор, заприсяжений, зізнає теж в справі віча в Шешорах.

Свідок дуже мало собі пригадує з промови обвинуваченого.

Предс.: А чи говорив пос. Паліїв, що в державних школах вчать тепер мало по українськи?

Св.: Та я сам кажу, що мало вчать.

Св. о. Микола Ґоянюк, гр.-кат. парох в Залучу, зізнає, що був на вічу в Пилипах. Говорив обв. тоді про орґанізацію, про шкільний і кольонізаційний закон та про кривди на полі шкільництва.

Дальше зізнає свідок, що обв. говорив про закладання українських рідних шкіл, але не взивав до бойкоту польських шкіл. Обв. говорив теж про те, що українська держава може повстати лише тоді, коли над тим буде працювати Вел. Україна, а ми їй будемо помагати. До непослуху супроти адмін. властей обв. вічевиків не накликував, але казав, як люди мають до тих властей відноситися. Про декларацію Укр. Клюбу в соймі обв. на вічу говорив.

Предс.: Прошу вас, свідок-поліціянт Серафін сказав, що промова обв. була підбурююча, а ви кажете, що зовсім спокійна...

Св.: Постерунк. Серафін завжди добачується, що говориться щось проти Польщі, коли лише згадується про Польщу.

Про поведінку супроти поліції говорив обв. тому, щоби викорінити у людей цей великанський сервілізм, який появляється у них з почуття боязни.

Св. Лука Кондрук, греко-кат., селянин з Пилип, заприсяжений, зізнає, що обв. взивав до орґанізації, до того, щоби вічевики заховували свою гідність чи то в суді, чи перед поліціянтом. Про Рад. Україну говорив обв., що вона повинна визволитися з московського ярма.

Св. Іван Микитюк, гр.-кат., селянин з Пилип, заприсяжений, зізнає, що обв. взивав до засновування рідних шкіл, говорив про регуляцію рік, про орґаніз. справи. Орґанізуватися треба в тій цілі, щоби кожний був свідомий свого права.

Оголошення, оповістки, місцеві як і з провінції оголошуватимемо тільки за попередньою присилкою належитости. Незаплачені заздалегідь оголошення не будуть поміщені.

У Зелені Свята

не забудьте про могили й інвалідів!

Від ряду літ принявся у нас звичай у Зелені Свята поминати на цвинтарях наших героїв з-перед 14 років, яких частина лягла у надорожчих нам стрілецьких могилах, а частина доживає важкого віку каліками-інвалідами!

І цього року знова підемо на могили, які криють у собі найкращих синів нашого Народу. Прикрасимо їх на той день, а потім знова призабудемо у важких сучасних злиднях ці сумні могили й вони ждатимуть слідуючого року не у квіттях, а в бурянах заховані, щоби рік-річно пригадувати нашу світлу минувшину!

Свята ці є одинокою в році нагодою дати дрібною лептою доказ пошани мертвим і живим окалічілим борцям. Вони не жаліли ні життя, ні здоровля, коли його жертвували за нашу кращу долю; тому й ми не пожаліймо хоч би дрібної лепти на звеличання памяти й пошани поляглих та на кусок хліба інвалідам! Жертвуймо усі, щоби могили буряном не заросли! Жертвуймо, щоби сором не палив нам обличчя на вид нуждуючого інваліда Української Галицької Армії!

На ці благородні цілі мусимо найти хоч би й найменший гріш і ніхто не може відказатися від лепти, бож вона має бути частинною тільки відплатою нашим борцям, за їх безмежну жертву крови і життя!

В тій цілі розсилаємо з укр. пресою поштові складанки УКТОДІ, якими прохаємо пересилати усі жертви з нагоди Зелених Свят, призначені на впорядкування стрілецьких могил і на підмоги інвалідам УГА. Не кидайте ні одної складанки; використайте кожну на пересилку збірних чи поодиноких хоч би й найменших жертв!

ЗА ГОЛОВНУ РАДУ УКР. ТОВ. ДОПОМОГИ ІНВАЛІДАМ У ЛЬВОВІ:

Д-р І. Ґижа, голова, *Д-р Я. Олексишин,* секр.

ЗА ГОЛОВНУ РАДУ Т-ВА ОХОРОНИ ВОЄННИХ МОГИЛ У ЛЬВОВІ:

Д-р П. Кривуцький, голова. *О. Карпінський,* секретар.

ОСТАННІ ВІСТИ

ФОН ПАПЕН У ЕРІОТА.

ЛЬОЗАННА, 16. VI. Фон Папен відвідав нині Еріота; мав з ним довшу розмову. Це була перша стріча обох шефів урядів Німеччини та Франції. Фон Папен зясував Еріотові заяву, яку зложить на завтр. засіданні в справі госп. кризи, яка приневолює Німеччину здержати виплату відшкодувань. Зясував теж своє становище в справі фр.-нім. взаємин.

ЩЕ ОДНА КАРА СМЕРТИ ЗА АТЕНТАТ НА МУСОЛІНІЯ.

РИМ, 16. VI. ПАТ. Спеціяльний трибунал охорони держави засудив Анджельо Сбардельото на кару смерти. Сбардельото був обвинувачений, що в порозумінні з т. зв. „фуоручіті“ Таркіяні, Кантарелі та Рікіоні плянував атентат на Мусолінія.

СВОБОДА ЗБОРІВ ПРИВЕРНЕНА.

БЕРЛІН, 16. VI. ПАТ. Сьогодні в полудне оголошено новий політичний декрет президента Гінденбурґа, що привертає свободу зборів, походів, організацій і т. д. Підписуючи цей декрет, Гінденбурґ і уряд мали на увазі недалекі вибори, перед якими хотіли почасти привернути політичні вольности, обмежені попередніми декретами.

ФОН ШТУК ПЕРЕЇХАВ ХЛОПЦЯ.

У Львові починаються в неділю перегони закорд. автомобілістів. У перегонах бере участь й відомий вже у Львові з м. р. перегонів переможець берлінець Ганс фон Штук. У Ямельній біля Янова приключився йому нещасливий випадок. Минаючи віз наїхав на 5-літнього хлопчика Василя Солярика. Хлопчик повис на болотнику й авто волікло його ще з 30 м. Потім хлопець упав головою об землю та згинув на місці. Із зізнань свідка виходить, що Штук давав увесь час сиґнали, а нещасливу пригоду завинив сам хлопчик, який бавився на вулиці та не звертав уваги. Штук телеграфічно повідомив асекураційне т-во, в якім обезпечений від випадків, про катастрофу, щоби дістати відшкодування для родини хлопця.

НОВИНКИ

— **Українська робітня футер Юліяна Глушевського, Львів, вул. Коперника 16. II. пов. Тел. 54-46.** 792-?

— **Машини до шиття** нові від 200 золотих поручає **Юліян Ломага,** Львів, Валова 11. 8-20

— **Обовязково** відвідайте Виставку сучасної української графіки. 29 червня зачиняється! 4-5

— **Торжественна архієрейська Служба Божа** за парохіян, померших у визвольній боротьбі, відбудеться в суботу 18 ц. м. в архикатедральному храмі св. Юра у Львові. На цю торжественну молитву запрошує вірних парохіяльний архикатедральний уряд.

— **Усі члени „Молодої Громади"** зволять явитися в оба дні Зелених Свят, т. є дня 19 і 20 червня ц. р. в год. 2.30 попол. в темних одягах, на площі перед костелом Єзуїтів, біля памятника Яблоновського, щоби взяти участь в походах на цвинтарі.

— **Чергова вистава українського народнього мистецтва за кордоном.** На днях відбудеться у Празі всеславянський Зїзд Соколів, у якому візьме участь більш як 100.000 соколів. Це свято століття істнування сокільських організацій. При цій нагоді у Празі влаштовують славянські народи, що беруть участь у зїзді, вистави свого народнього мистецтва. Як довідуємось, український відділ зорганізувала там львівська „Кооператива Українського Народнього Мистецтва" і саме вислала туди свого представника. Крім неї вислали ще свої експонати пані О. і О. Кульчицькі з Перемишля, „Гуцульське Мистецтво" із Косова і „Гуцульщина"" із Коломиї. „Українське Народне Мистецтво" у Львові влаштовує не вперше таку виставу поза межами наших земель. Цей новий енергійний почин цієї культурної установи треба привитати тим більше, що коштів звязаних із пересилкою матеріялу (високе мито!) та побуту представника у Празі не можна буде покрити у ніякому разі з проданих там експонатів. Та як виглядали би ми на такому зїзді без зразків власного мистецтва?

— **Похорони бл. п. радника Гарасимовича.** В пятницю, 11. червня ц. р. попол. відбулися похорони бл. п. Івана Гарасимовича з дому жалоби при вул. Длугоша ч. 21 на Личаківський цвинтар у Львові. Покійний, вислужений судовий радник, був в останньому часі оборонцем для карних справ і кандидатом адвокатури. В похоронах Покійного брали участь представники українських інституцій, зокрема представники Союзу Українських Адвокатів у Львові та судівництва, а також численна публика. Над могилою попращав Покійного іменем Союзу Українських Адвокатів у Львові адв. д-р Олександер Марітчак. Промовець вказав на велику життєву енергію покійного, який будучи народнім учителем, покінчив середні і високі школи, став суддею, а відтак перейшов до адвокатури. Одночасно промовець вказав на працю покійного на політичному (покійний був повітовим комісарем в Бродах за часів укр. влади), культурному і економічному полі.

— **„Газета Поранна" про виставу української графіки** помістила більшу згадку в числі з дня 17. ц. м. звертаючи увагу на її високий мистецький рівень і багацтво матеріялу. Статейка підкреслює, що польське громадянство не повинно поминути нагоди, щоби оглянути цю виставку і поглянути на українську „екзотику" та мало відомі видання радянських книжок. При цій нагоді звертаємо увагу нашого громадянства, що деякі праці там виставлені можна придбати на дуже корисних умовинах, майже вимкових.

— **Концерт Морріса Швартца у Львові.** Один із найбільших сучасних акторів, творець мистецького жидівського театру в Ню-Йорку, М. Шварц, обїздить европейські центри зі своєю програмою. У пятницю 17-го ц. м. виступить він у Львові в салі кіна „Аполльо" разом із славною співачкою „Метрополітен Опери" Віолею Фільо, що відспіває низку жидівських пісень.

— **Ревізії й арештування серед радянофілів.** У звязку з відомою „пацифістичною" відозвою поліція перевела у Львові численні ревізії й арештування, які з огляду на вимоги слідства держать в тайні. Ревідували особи з театрального й журналістичного світа тощо, а саме: Леоне Шідера, Л. Даменецького, інж. Ярослава Кунанця, Ол. Юркевича, Ядв. Гриневецької, Волод. Шаяна, Едм. Верцінського, Яросл. Кондру, Л. Пастернака, Яр. Галана, Кост. Личківського, Ант. і Івана Крушельницького, Ав. Коломийця, Ант. Дівнича, Марію Маляновнч, Война Сводзінського, Нахмана, Бліца, Брехера, Гезунда, д-ра Бунда і Юр. Кірхнера. Отже товариство з трьох народностей.

— **Наші земляки в Америці.** Українці в м. Дітройт, Миш. уладили перед трьома тижнями величаве свято в честь Вашингтона. Головним промовцем на святі був губернатор стейту, Брукер, який так дуже захопився танком українських молодецьких танцюристів, що велів відфотографувати себе з наймолодшою танцюристкою, а саме 6-літною дівчинкою Іванцівною з Перт Амбой, стейту Ню Джерсі. Цю світлину губернатора з українською танцюристкою помістив часопис „Дітройт Міррор" з 26. м. м.

— **Присуд у справі підкупства присяжних суддів.** У Самборі запав присуд у процесі за підкупство присяглих суддів. Катерину Шмідову і Марію Колач (сестри Анни Топорович) засудили на кару по 3 місяці тюрми, Вінкентія Чайковського на 6 місяців, Володимира Монастирського на 4 місяці вязниці. Інших обвинувачених: лікаря д-ра Ад. Фухса, Агн. Чайковську, Ант. Таллу та кількох присяглих суддів увільнили від вини та кари.

— **Хитра крадіж.** Терціян жіночої семинарії в Станиславові Барковський одержав з каси філії Польського Банку кілька тисяч золотих на виплату пенсій учителькам. На сходах якісь три незнакомі, кинувши кілька монет, звернули увагу терціяна, що він згубив гроші. Коли Барковський схилився, щоби піднести гроші, злодії виняли йому зручно з кишені 2.100 зол., яких брак він завважив щойно в школі. Поліція викрила, що одним із злодіїв був Владислав Рибчинський, якого арештували.

— **Грабунковий напад.** На Лейбу Вольмана із Руди Брідської, пов. Броди напали якісь люди і стероризувавши домівників, зрабували 55 ам. долярів та 320 зол. Під замітом грабунку поліція арештувала Павла і Стефана Третяків із Гутиска Туринського пов. Радехів.

— **Скритовбивчий напад.** На Маркуса Лібляй, приватного урядовця в Дубині біля Сколього, стрілив хтось крізь вікно, коли він сидів при вечері, і поцілив у груди. На гук вистрілу прибіг батько Маркуса, а тоді упав крізь вікно другий стріл і ранив його в руку. Тяжко раненого Лібляя відвезли до шпиталю у Сколім, де він піддався операції. За напасником, що пропав без сліду, шукають по лісах.

— **У Варшаві вчать ходити.** Варшавська поліція почала стосувати карні мандати у випадках неправильного ходження на вулицях. Прохожих, які не держаться приписів, що в теорії обовязують віддавна, карають грошевою карою у висоті 1 зол. Хто не хоче заплатити на місці, буде мати справу в суді і заплатить ще більшу кару.

— **Страйк.** У Лодзі проголосили страйк волокнних робітників. Страйкують і сезонові робітники. Всеж багато фабрик, як нпр. Відзевська Мануфактура, Познанського, Шайблера, Громана працюють нормально.

— **За шпигунство.** Військовий суд у Вильні як суд наглий засудив бомбадієра Михайла Литвинкова на кару розстрілу за злочин шпигунства. Президент Мосцицький не скористав з права ласки, наслідком чого присуд виконали.

— **Нагла смерть посла.** В палаті депутованих у Вашингтоні умер нагло посол Едвард Еслік підчас промови. Почав говорити про виплату рент ветеранам світової війни і нагло упав на підлогу. Коли винесли його зі салі, показалося, що всякий ратунок неможливий.

— **Розправа „професійного залізничого атентатчика".** Як ми вже вчора повідомляли, у Відні почалася розправа проти Сильв. Матушки, спричинника залізничих катастроф біля Бія Торбадь і Ітеборгу. В тих катастрофах згинуло багато людей, а більше як сто було ранених. Увесь час розправи Матушка рухає устами, начеб розмовляв сам зі собою або молився. Матушка родився у Югославії в 1892 р. Був народнім учителем із платнею 80 кор. місячно. На війні був дуже відважний, за що й відзначили його ордером „Сігнум Ляудіс" і малою срібною медалею. Обвинувачений широко описує битви, в яких брав участь і з одушевленням каже, що в одній з них згинуло 20 старшин. Після війни торгував нафтою та сіллю і доробився великого майна. Підкладав бомби під поїзди, щоби прославитися атентатами, зрештою йому, мовляв, появився Бог у візіях і велів сповнити велику місію. Ця місія це: знищити атеїзм. Коли жінка Матушки, покликана на свідка, переходила попри обвинуваченого, Матушка зірвався нараз і післав їй рукою два поцілуї. Акт обвинувачення каже, що в слідстві сказав Матушка м. і.: Троцький зробив кілька замахів і став міністром. Він (Матушка) буде теж міністром. При відчитуванні тих слів Матушка зірвався та з осміхом притакнув: „Так, я це говорив!"

— **В справі отвертих листів д-ра Ільницького і о. Савойки.** З отвертих листів д-ра Ільницького і о. Савойки дізнався я, що о. Савойка у своїй брошурі поробив якісь закиди мому помершому братові Михайлові. Я не уважаю вказаним брати участь в цій полеміці, завважую тільки, що покликування о. Савойкою на якогось священика, який без прочитання брошури о. Савойки відразу осудив лист д-ра Ільницького і назвав його д....., свідчить достатньо про логічність аргументації о. Савойки. Всеж таки уважаю за мій обовязок зложити іменем цілої рідні подяку за оборону доброго імени мого помершого брата, який вже не в силі боронитися й опрокидувати загальні закиди, не поперті ніякими фактами. **Д-р Микола Галущинський.**

— **Українська коедукаційна гімназія „Рідної Школи"** з правом прилюдности в Тернополі буде вести в р. 1932/33 коедукаційні кляси (для хлопців і дівчат) I—IV і кляси дівочі V—VIII. Вступні іспити до всіх кляс (I—VIII) будуть в днях 27 і 28 червня ц. р. Вписи на шк. рік 1932/33 приймає Управа гімназії від 28 червня до 3 липня ц. р.

—o—

Дописи.

ПЕРЕВОРСК. **(Будова церкви в Тарнавці. — Церковна крамниця. — „День Матери").** Село Тарнавка в переворськім повіті, одно з найдальше на захід висунених українських сіл, має кругло 1.000 душ українців (греко-католиків), 200 поляків (римо-кат.) і 100 жидів. У селі збереглася вповні українська мова, звичаї й обичаї, а населення глибоко привязане до своєї церкви й народности. А що місцева парохіяльна церква, збудована з дерева ще в 1672 р., отже 260 літ тому, за мала і дуже вже старенька, то село постановило збудувати церкву нову муровану. Пляни нової дуже гарної церкви виробив інж. Евг. Нагірний зі Львова і їх по довгих заходах місцевого пароха о. Т. Калинича затвердила нарешті і влада. За той час люди придбали вже потрібний до будови камінь і цеглу, а також вапно і ще цього року хочуть розпочати будову церкви, яку при Божій і людській помочі думають завершити до кількох літ. — Аби придбати дещо гроша на будову церкви, заложено в Тарнавці з днем 1. січня 1932 — знову заходом о. Калинича — церковну крамницю. Крамниця розвивається зовсім добре і вже за перших пять місяців праці принесла поважний дохід. Є надія, що її розвиток піде ще краще і таким способом крамниця стане джерелом, яке підсилюватиме постійно будову нової церкви. — На будову церкви призначений був також чистий дохід з „Дня Матери", що відбувся в Тарнавці 5. ц. м. Це була одночасно перша від віків українська аматорська вистава в цьому селі, тому не диво, що вона викликала незвичайне зацікавлення. На програму „Дня Матери" зложилися: патріотично-релігійна промова о. Калинича, чотири декламації малих дітей (Любомира Калинича, Іринки Шафран, Ольги Кравець і Катрі Солтисяк), вистава 2-актової песи „День Матери" п-і Козоріс-Бариляковоі і закінчення о. Калинича. У виставі, що її вивчила дітей з великою терпеливістю п-і Іванна Калиничева, брали участь: Юлія Куцибала (мати), Катря Гома, Ірина і Йосафат Шафрани, Текля Піхура, Марко Лавор та інші. Вистава, переплітана співами й танцями, пройшла дуже гарно і залишила по собі глибоке враження. А коли на закінчення діти-аматори впали навколішки і відспівали пісню „О, Мати Божа, о райський цвіте, Тебе благають українські діти"..., то не було між учасниками нікого, хто не мав би в очах сліз радости, що нарешті й Тарнавка спромоглася на українську виставу, виведену власними силами й засобами. Думаємо, що за цією першою виставою підуть у селі і дальші! — **Гість.**

—o—

СПОРТ.

СПОРТ НА СЕЛІ.

12. ц. м. відбулися на грищі „Гвязди" у Зимній Воді змагання коп. мяча між „Метою" Рудно і „Гвяздою" з вислідом 2:1 для „Мети". Голі добули для „Мети" Величко і Дмитрович. Слід підчеркнути дуже гостру гру польської дружини.

СПОРТ В ЕВРОПІ (12. VI. 1932).

Австрія. Відень. Останні розгривки за мистецтво I. ліги дали такі висліди: (8. VI.) Вієнна — Спортклюб 6:0, ВАЦ — Слован 4:2, (12. VI.) Адміра — ФАЦ 4:1, Гакоаг — Ніхольсон 1:1, Вієнна — Вакер 3:0 і дербі Відня Рапід — Австрія 3:2. Мистецтво добула остаточно Адміра, а на другому місці найшлась Вієнна; обі вони будуть репрезентувати Австрію у змаганнях за сер.-европ. чашу. До II. ліги спадає Слован, якого місце займе мистець II. ліги Лібертас.

Голяндія. На міжнародніх легко-атлетичних змаганнях в Амстердамі голяндка Гізольд побила жіночий світовий рекорд у скоці у височінь осягом 1.623 (а зах. укр. мужеський рекорд — 1.631).

Мадярщина. В неділю закінчилися остаточно розгривки за мистецтво I. ліги, яке добула безапеляційно найліпша дружина Мадярщини Ференцварош (ФТЦ). Не втратила вона ані одного пункта, виграючи всіх 22 змагань (44 п.), що є небувалим рекордом. Друге місце заняла Уйпешті (36 п.), яка враз з мистцем буде змагатися за сер.-евр. чашу. 3) Гунгарія (35 п.). Дальші місця заняли: Бочкай 26, Ш. Керілет 24, Будай 19, Сомогі 16, Аттіля 15, Кішпешт 15, Немзеті 14 і останній Вашаш, який спадає до II. ліги, а його місце займе Сорокшар.

Німеччина. Фінальові змагання німецьких мистецтв копаного мяча закінчилися перемогою дружини Баверн (Мінхен) над Айнтрахт (Франкфурт) у в. в. 2:0. Видців 57.000.

Польща. В ліговій табелі дальше перід веде варшавська Легія 14 п., 2) Погонь 12 п., 3) Краковія 10 п., 4) Чарні 10 п., 5) ЛКС 9 п., 6) Гарбарня 5 п., 7) Рух 5 п., 8) Варта 5 п., 9) Висла 5 п. 10) Польонія 5 п. 11) Варша-

вянка 5 п., 12) 22 п. п. 4 п. Жіноча дружина хатовицької Погоні побила світовий рекорд у гінцях 3×800 в часі 7:54.2.

Румунія. Букарешт. В міжнародніх змаганнях копаного мяча Румунія — Франція перемогли несподівано високо румуни у в. в. 6:3 (3:0).

Швеція. Стокгольм. Міжнародні змагання Швеції з Бельгією закінчилися перемогою господарів 3:1 (1:1). Друга репрезентація Швеції перемогла в Гельсінгфорсі Фінляндію також 3:1. Д.

На санування Т-ва „Просвіта".

XXIV. ВИКАЗ ПІДПИСАНИХ ПОЗИЧОК ДЛЯ САНУВАННЯ Т-ВА „ПРОСІТА".

Белз: Покидко Михайло, Вербіж 5; **Бережани:** Біликський Володислав 50; **Бібрка:** Мелимук Михайло, Девятники 5, о. Роздольський Константин, Звенигород 10, о. Содомора Микола, Селиська 20, Спас Олекса, Девятники 5, Тягнибок Антін 20, Читальня „Просвіти", Романів 25, Читальня „Просвіти", Підгородище 25; **Болехів:** Сенів Василь 50; **Броди:** Мельничук Степан, Гаї Дітков. 10, Полеха Панько 10, Романюк Гриць с. Антона, Гаї Дітков. 10, о. Стефанів Іван, Заболотці 4, о. Татаринський Іван, Гаї Дітков. 10, Янківський Юліян, Гаї Дітков. 5, Левицький Северин, Броди 30, о. Струмінський, Берлин 10; **Бурштин:** Москвітин Антін 10, Мрочко Теодор 6, Мурафа Степан, Бовшів 5, Николайко Евстахій 5, Нога Стах 5, Перепічка Онуфрій, Болшівці 5, Рега Юрко 6, Рибак Михайло 5, д-р Скульський Осип 10, д-р Срібний Микола 10, Сеник Микола 5, Скасків Іван 10, Терешків Іван 5, Фардига Микола с. Мих. 5, Харамбура Осип 25, Хованець Ілько с. Андрія 5, Хованець Михайло 5, Хованець Дмитро с. Івана 5, Хованець Юрко с. Ілька 5, Федуньків Іван с. Олекси 5, Федунків Іван с. Степана 5, Читальня „Просвіти", Журин 10, Остапчук Осип, Болшівці 20; **Буськ:** Туркевич Михайло 10, Чит. „Просвіти, Банюнин 5, Чит. „Просвіти", Новосілки Лискі 5, Чит. „Просвіти", Ділилів 25, Чит. „Просвіти", Кудерявці 5, Т-во „Сокіл", Буськ 20; **Бучач:** Новосад Василь 15, Посацький Іван 10, Пендзей Онуфрій 20, Петрикевич Віктор 20, Смаль Семен 79.30, Савчак Дмитро 10, Сербенська Галя, Соколів 6, Шепелявий Степан 30, Пасічник Микола, Зелена 5, Саламанюк Данило, Сороки 5; **Галич:** Янович Михайло, Галич 10; **Глиняни:** Петера Микола, Мельники 5, Рибак Петро, Ляшки Корол. 5, Савчак Теодор с. Дмитра 5, Садовський Микола 25, Туз Зиновій 5, Тарабанович Теофіля 10, д-р Цеплий Константин 30, Шульга Михайло 5; **Городенка:** Рибчук Ілько 5, Студентський Гурток 10, Лаврівська Анна, Тиськівці 5; **Городок Яг.:** Томкова Володимира 15, Третяк Микола 10, Кооператива „Гаразд", Мшана 5, Читальня „Просвіти", Мшана 5; **Грималів:** Чит. „Просвіти", Кут Товстецький 10, Кооп. „Народний Дім", Товсте 50; **Гусятин:** Остапчук Василь, Кривеньке 10, Бекенгах Лев 5, Білоус Евстахій 5, Кошута Осип 10, Кришталович Домінік 5, Іванчишин Михайло, Зелена 5, Іванчишин Микола 5, Музика Микола, Зелена 5, Петрик Гнат, Зелена 5, Шкляр Семко, Сидорів 5, Чит. „Просвіти", Суходіл 10, Чит. „Просвіти" Чорнокінці Малі 40, Чит. „Просвіти", Васильківці 25, Чит. „Просвіти", Гусятин 20, Чит. „Просвіти", Городниця 10; **Делятин:** Моравецька Казимира, Ланчин 5, Степан Шологон, Добросів 5, Жаровський Олександер, Делятин 20; **Добромиль:** Осадчук Дмитро 30, Сухий Михайло, Войткова 25, о. Білик Олексій, Березка 20, о. Лебедович Іван, Бірча 5, о. Хархаліс Олексій, Коростенко 5; **Дрогобич:** о. Бень Микола, Рибник 5, Новосельський Петро 20, Романяк Іван, Снятинка 5, Сушків Володимир, Борислав 100, Терлецька Евгенія, Борислав 20, Турко Яків, Борислав 20, Кооп. „Народний Дім", Дрогобич 10, Чит. „Просвіти", Мразниця 20, Марків Іван, Підбуж 5; **Заболотів:** Березінський Юрій 10, о. Колода Іван 5, Сулятицький Михайло 5; **Заліщики:** Неділенко Іван 5, Никифорів Василь 10, Павликовський Петро 5, Рачків Олена 5, Старжинська Марія 50, д-р Стефанович Роман 20, Чухрій Гриць 5, Ястрембський Денис 50, Кооп. „Надія", Сеньків 25; **Збараж:** Смолій Василь, Розношинці 5, Басіновський Василь, Збараж 5; **Золочів:** Мартинюк Микола 10, Марухняк Пилип, Новосілка 5, Мрихін Володимир 5.50, Мудрак Андрій, Митулин 5, Мудрий Іван 5, Мельник Осип 20, Мельник Марія 5, о. Навроцький Василь, Красна 10, Наливайко Олекса 5, Павлишин Іван 10, Пасковський Роман, Красне 5, Постолюк Аксентій, Красне 10, Процівна Марія 5, Регіта Мих., Красне 5, Словіський Дмитро 5, Смомен Іван, Сович 5, Салик Омелян, Бортків 10, Сурякова Анна 20, Тарнавський Евген 5, Трус Іван 5, Тиктор Андрій, Красне 5, Ціпецька Анна 10, Черевко Ілько, Красне 5, Шипула Михайло 10, Шпак Анастазія 5, Яблонський Василь 15, Чит. „Просвіти" Красне 20, Українська Каса, Красне 10, Т-во „Сокіл", Красне 10, Кооп. „Сила", Красне 10, Гр. кат. церква, Красне 20; **Жидачів:** Марків Петро, Ганівці 5, Марущак Степан, Ганівці 5, Пітула М., Лівчиці 5, Попадюк Федь, Ганівці 5, Поташник Роман, Рогізно 5, Салдан Данило і Салдан Гнат, Лівчиці по 5, Сенчій Данило, Лівчиці 5, Чит. „Просвіти", Лівчиці 10, Читальня „Просвіти" Сидорів 10. — Разом 2.068.80 зол., разом з усіми попередніми 59.149.89 золотих.

Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 15.VI. 1932 р. за масло експортове та десерове пріма 2·00 зол., за літру молока 17—18 сот., літру сметани 0·80 зол., яєць 3·70—3·80 зол.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Театр.

Пятниця, 17. VI. год. 3.30 попол. „Срібний сон Сальомеї".

Пятниця, 17. VI. год. 7.30 веч. „Гав-гав" (знижені ціни).

Театр Ріжнородностей.

Пятниця, 17. VI. год. 8. веч. „Остання ніч Фреда Крака".

Субота, 18. VI. год. 8. веч. „Остання ніч Фреда Крака.

Цирк Станевських (площа Бема):

В пятницю 17. ц. м. 1 вистава, в год. 8.30 веч.

В суботу 18. п. м. 2 вистави в год. 4 поп. і 8.30 веч.

Кіна.

АПОЛЬО: „Революціонерка".

КАСІНО: „Наші невинні наречені".

КОПЕРНИК: „Д-р Джекиль і мр Гайд" та Вбивство през. Думера.

ЛЕВ: „Хай живе свобода!", „Король бульварів".

МАРУСЕНЬКА: „Д-р Джекиль і мр Гайд" та Вбивство през. Думера.

МІРАЖ: „Христя лісниківна" (Лія Мара та Гарі Лідтке).

ОАЗА: „Ранго", „Золота долина".

ПАН: „Кінець світа", „Чар лісів".

ПАЛАЦ: „Пекло Парижа".

ПАСАЖ: „Чорний яструб" (Кен Мейнард) і додатки.

ПРОМІНЬ: „Мертвий вузол", „Кохання в пустині".

СОНЦЕ: Гарі Піль і Чаплін.

СТИЛЕВЕ: „Наша є ніч".

УТІХА: „Один проти всіх", „Романс пані Опольської".

ХИМЕРА: „В маленькій каварні".

Програма радіо.

Субота, 18. червня 1932

Ляйпціг (259,3) 19.30 Веселий вечір, **Мор. Острава** (263,8) 18.25 Хор соколів, **Братислава** (279,2) 12.30 Концерт, 19.00 Відчит, авд., 22.20 Циг. музика, **Мілано** (331,4) 11.15, 13.01, 16.50, 19.05, 20.15, 23.00 Музика, **Гамбург** (372,2) 20.00 „Дас Небельгорн" кабарет, **Букарешт** (394,2) 17.00 Рум. музика, 20.00 Хор, **Білгород** (430,4) 19.30 Спів, Софія Давидович, **Рим** (441,2) 12.45 Концерт, 17.30 Пісні, Марія Сенес, 20.45 „Деніка" муз. драма Каталяніи, **Рига** (525,4) 17.00 Концерт творів Стравінського, 20.15 „Аїда" оп. Вердія, **Мінхен** (532,9) 12.00, 14.30 Музика, 19.05 Французька нар. музика, 21.00 „Морд ам Морґен" комедія Люца, **Будапешт** (550,5) 12.05 Солістки, 20.20 Рецітал Ір. Золтан, **Любляна** (574,7) 20.00, 21.00 Спів, **Харків** (937,5) 16.00, 18.00, 20.00, 24.00 Концерт, **Осльо** (1083) 22.15 Хор, **Москва** (1481) 17.30 Опера (довс. 720), **Париж** (1724,1) 16.00 Для дітей, 20.00 Літер. рецітал, 20.45 „Ля Ві Дроль".

ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

Субота, 18. червня 1932.

11.00 Відкриття Сх. Торгів, 12.20, 13.20, 15.10 Грамофон, 12.40 Метеор. комунікат, 12.45 Шк. поранок, 15.00 Господарський комунікат, 15.30 Військові вістки для всіх, 15.40 Для дітей „Дзвін" Андерсена, 16.05 Для хорих, 16.48 „Від парових возів до блакитного птаха", 17.00 Попул. російська музика, 18.00 „Приємности та користи науки географії", 18.20 Танк. музика, 18.55 Невідомі англ. пісоньки, 19.45 Поетавдиція Майковського, 20.00 Легка музика, 20.55 „На овиді", 21.10 Варшава-Гол. Двірець, репортаж, 22.05 Шопенівський концерт, 22.40 Спорт, 22.50 „Париж" радіофільм.

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

В справі товариського зїзду, який відбудеться 2. липня ц. р. просимо товаришок, котрі здали матуру в Лицеї Українського Інституту для дівчат у Перемишлі, зголошуватись на адресу: Ірена Негребецька, Перемишль, Барська 15. II/10. За Комітет: **Софія Мануляк Прасіцька, Ірена Негребецька.** 2046 2—2

Товариства, що задумують робитиописи або фестини в липні або серпні ц. р. на площі Сокола-Батька, внесуть подання до Старшини С.-Б. найдальше до дня 24. червня ц. р. — **Старшина С.-Б.** 1-2

VIII-ий черговий делегатський Зїзд членів Спілки воєнних інвалідів відбудеться дня 6. липня ц. р. в Українській Станиці при м. Каліші. Початок в 10 год. Делегати на Зїзд вибіраються з числа членів Спілки в пропорції один делегат від трьох виборців. Примітка: На підставі § 37 Статуту член Спілки, який має на день 1. VII. ц. р. трьохмісячну залеглість членського внеску, не може бути вибраним делегатом ані брати участь у виборі делегатів. Делегатські мандати (уповажнення) підписують вибравші делегата інваліди і підписи останніх засвідчує на мандаті Правління Спілки або інші організації чи представники польської влади, з приложенням круглої печатки. — Програма Зїзду: 1) Відкриття Зїзду. 2) Вибір мандатної Комісії і перевірка мандатів. 3) Вибір президії Зїзду. 4) Відчитання протоколу VII-го делегатського Зїзду з дня 14. VII. 1930 р. 5) Звіт про діяльність Правління Спілки за час від VII-го Зїзду. 6) Звіт скарбника Правління Спілки. 7) Звіт Завідуючого клюбом-кантиною Спілки. 8) Доповідь Ревізійної Комісії. 9) Затвердження кошторису на наступний рік. 10) Вибори репрезентативно-виконавчих органів Спілки. 11) Вільні внесення. 12) Закриття Зїзду. — Каліш, дня 11. червня 1932 року. — **Правління Української Спілки Воєнних Інвалідів.**

Приватна коедукаційна гімназія ім. Ів. Франка в Дрогобичі (тип клясичний давний і гуманістичний). Вступні іспити до кляси І. відбудуться дня 27. VI. до II., III., V., VI. і VII. 28. VI., а до кл. IV. 23., 24. і 25. VI. Зголошення з відповідними залучниками надсилати до Управи до дня 20. червня. Вписи триватимуть від 28. червня до 2. липня. Замісцеві ученики й учениці знайдуть дешеве приміщення в бурсі зглядно в інституті. **Управа.** 2045 3—3

Листи під шифрами „Пиво", „Професор", М. О., А. З., М. С., „Ольга", „Доля" — можна відібрати в Адміністрації „Діла".

ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ГОДИННИКИ ПОДЕШЕВІЛИ! Купуйте, направляйте у фірмі: Домбровський-Розважевський, Академічна 2. 1993 3—?

КУПЛЮ піяніно або фортепян. Зголошення під „Кріза" Адміністрація. 1—4

СТОЛЯР (зьокавтований залізничник) шукає професійної праці або якогонебудь заняття. Ласкаві зголошення до Адм. „Діла" під „Безробітний". 1-2

ПАРОХ. 73-літний самітний вдовець шукає старшої, інтелігентної, лагідної вдачі женщини до заряду дому. Негайне письменне зголошення з поданням умовин слати: Гр. кат. Уряд парохіяльний в Чирнії, Czyrna, p. Śnietuica ad Grzybów.

ВОРОХТА пансіон „Стелла" під власним зарядом — ціле удержання 5-разовий обильний харч — денно 6· зол.

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає

Б. лікар львівського шпиталя і секундар шпиталя в Кросні

Д-р Іван Козій

осів і ординує у БІРЧІ (коло Перемишля) в домі п. Куників.

Гребенів

Пансіон „ЗЕЛЕМІН"

положений в затишнім місці, з прегарним видом на долину ріки Опору, ПОРУЧАЄ ВІД 15. ТРАВНЯ СОНЯШНІ КІМНАТИ З БАЛЬКОНАМИ. — Харч добірний та смачний. Ціни помірковані. Зголошення приймає Управа пансіону. 9—?

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

ФІЛІЇ „ПРОСВІТИ"

відбудуться в середу дня 29. червня 1932 р. в год. 10. передпол. в салі „Народного Дому" в Дрогобичі.

Порядок дня:

1) Відкриття Зборів.
2) Відчитання протоколу з попередніх Зборів.
3) Звіт уступаючого Виділу.
4) Уділення абсолюторії уступаючому Виділові.
5) Вибір нового Виділу.
6) Вибір делегатів на Загальні Збори Гол. Т-ва.
7) Внески і запити.

Рано в год. 9. відправиться в церкві Св. Трійці панахида по бл. п. голові „Просвіти" Михайлі Галущинськім.

Виділ.

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Союзу українських брутовців і власників нафтових теренів „ПІДОЙМА" в Дрогобичі

відбудуться дня 25. червня ц. р. в год. 11. рано в салі „Нар. Дому" в Дрогобичі з таким порядком дня: 1. Відчитання протоколу попередніх Загальних Зборів. 2. Звіти Дирекції й Контрольної Комісії за діловий рік 1931 і уділення абсолюторії. 3. Вибір 4 членів Надзірної Ради. 4. Внески й запити. — На випадок браку комплету, передбаченого статутом, Загальні Збори відбудуться тогож самого дня, у тім самім льокалі в годину пізніше, себто в 12-ій год. в полудне, без огляду на кількість учасників, з тим самим порядком дня.

Надзірна Рада.

НАКЛАДНЯ SCHERL у БЕРЛІНІ

поручає слідуючі свої видавництва:

Berliner Lokalanzeiger, Der Tag, Berliner Nachtausgabe, Der Montag, Die Woche, Die Gartenlaube, Filmwelt, Sport im Bild, Scherls Magazin, Allgemeiner Wegweiser, Praktischer Wegweiser.

Адреса всіх видавництв така:

BERLIN SW 68, Zimmerstrasse 35—41.

В переписці треба зазначувати: **Ausland-Abteilung.** Місця платности в Польщі: Банк для торговлі та промислу, Познань (чекове конто в ПКО ч. 200.490). Почтове конто у Берліні: **Berlin, N-4 3.111.** 131—1

Знижка ціни вугілля

тільки в Місьвім Апровізаційнім Заведенні

1 тона 55 зол.

з найліпших явожницьких копалень

ЗАМОВЛЯТИ З НЕГАЙНОЮ ДОСТАВОЮ ТЕЛ. 23-20, 30-67.

Редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Вид. Спілки „Діло". Львів, Ринок 10.